

MÉREGTELENÍTŐ

2024.09.szám

KEDVES OLVASÓ!

Hálára hangolva – ez a mondat zsong bennem napok óta. Annyi aggodást, szorongást életem meg az elmúlt hónapokban. Ezen a nyáron, talán a nagy kánikula miatt is, bezártabban éltünk, én szinte pánikban a hőség miatt. Tudjuk, várhatóan évről évre nehezebb lesz az emberi élet emiatt.

De a múlt héten kicsikkel, a minap pedig nagyobb gyerekekkel tölthettem egy-egy napot. Mennyire terápiás hatású az egészséges gyerekek közelsége! Pedig sokat beszélgettünk, meglepődtem, mennyire éretten látják a kis gimisek a világunkat. Megtudtam, hogy az osztályközösségben is sok szó esik a világ gondjairól. De mégis alapvetően vidámsággal, bohóckodással telt el a nap. És etethettem is, amit nagyon szeretek! Játszottunk, sokat nevettünk, fagyiztunk. Étvágyuk és fantáziájuk kimeríthetetlen volt. Így születtek új ételkombinációk, mint például krumplicsipsz tejszínhabbal! Ha-ha-ha!

Aztán kicsi a rakás, nagyot kíván alapon még meghívtunk egy közelben lakó, azonos korú kislányt. Fontos volt a fiúk mellé, ők is örömmel fogadták a tavalyi nyári emlékekre alapozva az újabb találkozást.

Nos, mindezek hozták ki belőlem talán ezt a mondatot. Hogy ne csak a jövőbe tekintő féltés legyen bennem. Hanem a HÁLA mindazért, ami VAN, ami szép és jó!

Legyen REMÉNY, hogy bár nehéz az élet és sokszor sötétek a felhők az egünkön, de beleváló gyerekek ők is, felnőnek hamarosan a feladathoz. Küzdenek, ahogy mi is küzdöttünk egész életünkben, és velük lesz a gondviselés, ahogy mi is megtapasztalhattuk.

Olvasóm, szerencsés vagy, ha vannak körülötted is gyerekek, unokák. Lehet, sokszor nagyon fáradt vagy, úgy érzed, alig bírod. Mégis minden estére feltöltődsz a vidámságuk, életigenlésük, a kedves hangjuk által.

Ők pedig új elhatározásokkal készülnek az újabb tanévre – bárcsak be is tartanak azokat!

Legyünk ott a háttérben szeretettel, törődéssel, segítő imákkal!

Pilinszky János: Veni Sancte (részlet)

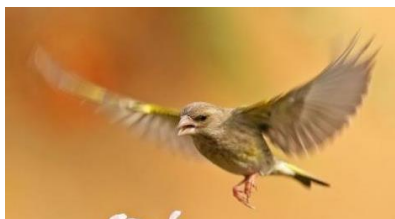
Szeptemberben nyit az iskola. Van-e szebb a kezdet szépségénél? Mikor a sportpálya salakján a futók lekuporodnak a startvonalra, s vékonyka füstöt eresztve eldördül az indítópisztoly? Szabad a pálya, s ismeretlen! Sose fogom elfelejteni az új könyvek, az új tanárok, az új tantárgyak keltette bizonytalan izgalmat. Iskolaév kezdetén csaknem mindig verőfényes volt az idő, afféle „megbízható” szeptemberi ragyogás fogadott.

Minden érkező gyerek jelentett valami meglepetést. Volt, aki egyetlen nyáron fejfel magasabbra nőtt, volt, aki szerencsen-feketére barnult, s volt, akin éppen az volt a meglepő, hogy semmit se változott. De valami újat mindenki hozott magával: nyári emlékeket, s a viszontlátás örömét.

Hárs Ernő: Vége a vakációnak

Kopog már a barna dió,
véget ért a vakáció.
Vidám ruhák, fénylő szemek,
gyülekező gyereksereg.

Mint a fecskék messze délre,
készülnek az új tanévre.
Villanydrótjuk iskolapad,
kedvük alatt majd leszakad.

Fiú, leány cseveg, csipog,
csupa emlék, csupa titok.
Patak vize, erdő zöldje
zsong szavukkal körbe-körbe.

Hozzá annyi napfény vakít,
elég lesz az új tavaszig,
hogy se szél, se fagyos utak
ne lopják el mosolyukat,
s mindegyikük bátran szálljon
át a betű-óceánon.

Aranyosi Ervin: Tanácsok Szülőknek

Dicsérd meg gyermeked, legyél büszke rája,
mert mikor így teszel, az őt inspirálja!
Nagyon fontos neki, ha te hiszel benne,
nékülöd elárvult és hitetlen lenne!

Bátorítsd, adj erőt, légy a háttérében,
tudja, számíthat rád, mikor megkér szépen!
Ne korhold, ne bánts meg érzékeny szép lelkét,
bosszúsággal sose vond el a figyelmét.

Mutass neki példát, legyél példaképe,
s figyeld, hogy utána a nyomodba lép-e?
Pátyolgasd az álmát, hadd váltsa valóra,
s ne az álmaidról szóljon minden óra!

Ne teneked kelljen szépen megfelelni,
engedd őt a saját ösvényére lelni!
Nem arra született, hogy helyetted éljen,
hanem, hogy egy saját világot reméljen!

Tedd hát jó szülőként azt, ami a dolgod,
engedd, hogy hadd legyen felhőtlen és boldog!
Szeretetet adj hát, s engedd, hogy vezesse,
hagyd, hogy saját útját szabadon keresse!

Nem azért született, mert adósod neked,
s nem a tulajdonod a saját gyermeked!
Azért jött, hogy saját életét megélje,
boldogságát, jussát elvárja, remélje!

A te dolgod inkább, hogy megtanítsd a jóra:
emberiességre, támogató szóra!
Tudjon felelősen magáért kiállni,
mutasd meg, amit tudsz, hogyan kell csinálni!

Sose kösd rabláncra büszkén szálló lelkét,
légy a fényszórója, irányítsd figyelmét!
Tanulj te is vele, néha tanulj tőle,
s engedd, hadd szaladjon időnként előre.

Vigyázz, ne add tovább szüleid hibáit,
ami neked is fáj, neki sem hiányzik.
Keress jobb megoldást, válasz könnyebb utat,
olyat, melyet szíved szeretettel mutat.

Majthényi Flóra: A válás perce

A válás perce oly nehéz,
A kézben nyugszik még a kéz,
A szembe olvad még a szem
Mint mindörökre, végtelen;
S a lélek már csak félig itt,
Félig követi útait
S jobb része mégis ezalatt
A búcsúzónál itt marad.

A viszontlátás oly nehéz,
A kézben nyugszik már a kéz,
A szembe olvad már a szem,
Mint mindörökre, végtelen.
S a lélek mégis fél, remeg,
Hogy őt csak álom csalja meg
S nem mer örülni igazán,
Hogy fel ne ébredjen talán...

Fekete István: Egy év

Augusztus vége felé járt az idő, és szinte beleuntunk már a nyárba. A malomgát vize poshadt volt, a pataknak csak a fenekén tekergett valami kis vérszegény folyadék, ami lábvíznek is kevés lett volna, nemhogy fürödni lehetett volna benne. A nyári alma, barack elfogyott, a szilva nem érett még meg, a fészkek üresek voltak, a rétet lekaszálták, s a szőlő olyan savanyú volt, hogy a kecske is elmekegte volna magát tőle, amikor a kertünkben ténferegünk és unatkoztunk.

Jancsi ugyan ajánlotta, hogy a sárga, elvénült uborkákból csináljunk „lovakat”, de az uborkaágyások tája már tele volt a tegnapi és tegnapelőtti „lovak”szétvagdosott testrészeivel, azonkívül jó atyám megígérte, hogy ha a magnak való uborkákból még egy hiányzik, hasonlóképpen fog felnégyelni bennünket. Jó atyám szavatartó férfiú volt, ezért Jancsi ajánlatát mereven elutasítottam.

- Két hét múlva oskolába megyek- mondta ezek után a barátom, aki a legsötétebb unalomba is rést tudott vágni, és úgy mondta ezt, mintha valami csodálatos kaland lappangott volna mögötte. – Az lesz csak a jó világ!

- Mi?

- Az oskola! Édesanyám már megvarrta a tarisznyát, palatáblám is van, meg griflitartóm is...

Elkeseredetten hallgattam.

- Aztán majd írunk, olvasunk, meg minden. Aki sokat tud, az könyvet kap a végén, meg pénzt is...

- Pénzt?

- Persze, Aztán elküldik a nagyoskolába.

A nagyoskola nem nagyon csábított, de a pénz izgatott, legfőképpen pedig a könyv, aminek a tábláján oroszlán van, meg olyan zöld kígyó, hogy az ember nem tudja a szemét levenni róla. A szája pedig mindkettőnek tátva. Hogy melyik eszi meg a másikat: ez van belül megírva.

- Te nem gyüössz? - kérdezte Jancsi csak úgy melleleg, mintha ezt a kérdést egyedül én dönthettem volna el. – Mindenki gyün, Péter is, Kálmány is, Treszka is és – Ilona is...

Csak ezt ne mondta volna! Ilona a legkedvesebb pajtás volt a karikós világon, és már láttam, amint egzámen után új ruhában, csodálatos ajándék-könyvekkel a hónuk alatt jönnek ki az iskola ajtaján.

Szemem elfutotta a könny, hanyag szüleimre gondolva, akik talán nem is akarják, hogy könyvem legyen, vagy talán sajnálják a palatáblára a pénzt. Hányszor hallottam, amikor a nagyok beszéltek, hogy bizony, sokba kerül a taníttatás...

Hát erről volt szó! Hát szülők ezek?

Így aztán nagyanyám este könnyek között talált, nekidőlve a kályhának, amelyen mosolygó angyalfejek voltak, akiknek a szárnya a nyakukból nőtt ki.

- Hát neked mi a bajod?

A mélységes bánat és mellőzöttség teljesen elvette a hangom, és csak hosszabb hallgatás után derült ki olthatatlan vágyam a tudományok iránt.

- De hát édes kisfiam, még nem vagy egészen hatéves...

- Igen, szóval nagyanyám is jó atyám pártján van... - gondoltam, és zokogva öleltem át a kályhát, melyen az angyalok részvétlenül mosolyogtak.

Apám azonban nem mosolygott. Apám a tettek embere volt. Másnap cipőt húzatott velem - ami sohasem jelentett jót – kézen fogott, és szó nélkül elvezetett az iskolába.

- János! – és eltolt maga mellől, hogy Ganzler bácsi kellően szemügyre vehessen, mintha nem látott volna mindennap – Jánoskám, ez a gyerek iskolába akar járni. Lehet? Nincs még egészen hatéves.

- Lehet hát. Majd beszélek a tanfelügyelővel.

- Hát akkor írd be!

Én csak álltam az ünnepélyes, fanyar csendben, és szívem mélyén aggodalom szaladt széjjel, mint a nyári eső tapogató kis patakjai. A falon még ott voltak a múlt vizsga virágfüzérei, a szekrény tetején egy kibicsaklott nyakú földgömb állt, jelezve, hogy elromlott a tengelye, s ezért van annyi baj a világon, ámbár ezt akkor még nem tudtam, csak éreztem.

A nagy fekete tábla is mintha hanyatt akart volna esni, tartójában kék rongy, krétatörmelék és – igen! – egy testes – pálca!

Nem tagadom, ismerős volt ez az eszköz, de nem gondoltam, hogy itt is...

Ezen kívül a pálca erősen használatnak látszott.

Nono! Itt résen kell lenni!

De a falakon szép, színes táblák voltak és titokzatos képek, s ezek az ismerkedés vágyával töltöttek el.

Aztán elmentünk a boltba, táskát vettünk, palatáblát, palavesszőt és griflitartót, aminek magyarul tolltartó a neve. Ganzler bácsi könyvet is adott, aminek furcsa, jó szaga volt. Egyelőre csak ezt élveztem, s azóta is bolondulok a könyv szagáért.

- Boldog voltam, és úgy készültem az iskolába, mint a szüretre, ajándékosztásra vagy az erdőbe, amelynek titokzatos mélységében drága titkok vannak, mesék, Hófehérek törpékkel elegyest.

- Nem így lett.

Elsősorban nem ülhettem Ilona mellé, de Jancsi mellé se, ami amúgy is gyenge vigasz lett volna. Másodsorban Ganzler bácsi egyszerre „tanító úr” lett, akinek még a hangja is megváltozott, s azt mondta, hogy a légy zümmögését is akarja hallani. Hát nem hallotta eleget a nyáron?

Harmadsorban - ezt nem is értettem – én, én, akit reggel hatkor meg se lehetett volna kötözni az ágyban..., igen, én fél nyolckor még olyan álmos voltam, hogy – a nagyanyám szerint – úgy kellett kiásni az ágyból.

Negyedsorban... de hát miért folytassam? Elkeseredetten és bögve dőltem az angyalos kályhának, és odanyilatkoztam, hogy én pedig nem megyek iskolába.

- Mi? – kérdezte apám. – Micsoda? – és levette a szekrény tetejéről a palcát.

Ezek után sürgősen fogtam a táskát, a palatáblát, a könyvet, és egy földgömbnyi bánattal a szívemben elindultam az iskolába. Könnyezett az anyám, a nagyanyám, legfőként én, az áldozat, aki egy évet dobtam el a szabadságomból, s azóta sem teszek mást, csak iskolába járok. De most már határozottan tudom, hogy azért nem lehet belőlem semmi, mert hiányzik az az egy esztendő. Ha akkor kellően megerősödöm és nem nyúlok korán a betű édesen szomorú mákonyához, ki tudja, mi lehettem volna... Talán még csősz is!

Alábbi verset egy olvasónk küldte, kérve a közlését:

Móra Ferenc: Esti imádság a háborús gyermekszobában

Ki fényesebb vagy, mint a csillagok
S oly nagy, amilyen kicsi én vagyok,
Én nem tudom, mi az a háború,
De látom, hogy mindenki szomorú.
A katonák dolgát se értem én,
Csak a könyűt édes szülőm szemén
És reszketek, mint a fiókmadár --
Uram, a háborút parancsold vissza
már!

Hogy miért bocsájtottad szabadon,
Szent akaratod én nem kutatom --
De ládd, azóta meghalt a derű,
A kenyérünknek íze keserű,
Még a kakas-szós hajnal is setét,
Hallgatni félek este a mesét,
Álmomba mindig ég a babavár -
Uram, a háborút parancsold vissza
már!

(1916)

Térdelve kérlek szóm zokon ne vedd,
Hisz hogy szállhassak pörbe én veled
De fű, de fa, de sok madárhalott,
Jó isten, téged mivel bánthatott?
S örömed abba néked lehet-e,
Hogy árvával van a világ tele,
Ki azt se tudja, hogy ő árva már? --
Uram, a háborút parancsold vissza
már!

Ki ott villámlasz a kardok hegyén,
Mint a nagyoktól sokszor hallom én,
Az emberszívbe költözz már bele --
Az istennek csak ott lehet helye.
Nőjjön virág a holtak sírjain,
Az élőnek ne légyen élte kín,
Áldva nézzen föl rád a földhatár --
Uram, a háborút parancsold vissza
már!

🍀 🍀 🍀 🍀

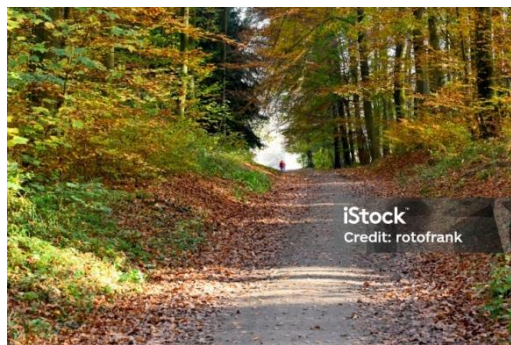
Olvasóm!

Az újságírásban az aktualitás és az előre látás egyaránt fontos szempont. Nos, alig 3 hónapja mondta nekem egy felelős édesapa, hogy az öregek jobban megijeszthetők a háborús retorikákkal, és nincs háborús veszedelem. Ez akkor is szíven ütött, s azóta sem értem. Ahányszor én a gyerekekre nézek vagy róluk gondolkodom, összeszorul a szívem a térben és időben egyaránt közeli és közelítő napi eseményektől.

Valaha belgyógyász voltam, s megszoktam, hogy mindig a legrosszabb dolgokat kell először kizárni a diagnosztikában, mert azok ellen kell védekezni. Nos, részemről a védekezés első lépése a veszélyekkel való szembenézés. És ezzel együtt a védekezési lehetőségek áttekintése.

Itt be is fejezem a képzést, mert az életben mindez nagyrészt a személyiségjegyeiktől függ. Aki konfliktuskerülő, az emberi élet konfliktusait már gondolatban is kerüli. Nem akarja látni, és nem akar tartani tőlük. Így tudja csinálni. Aki ízig-vérig a megelőzés híve, az pedig már nyomokban megérzi a valóságunkba beszivárgó jeleket, tüneteket. És védekezik, a lehetőségeinek megfelelően vagy azon túl is.

Mindezt vedd egy őszinte vallomásnak. S az újság további elemeit mind a lehetőségeink keresésének, felfedezésének. Legyen ez egy meghívó, kérés, hogy egy virtuális team tagjaiként vessük bele magunkat a betegség gyógyításába, a VILÁG jobbításába! Hogy a címlap üres kékségébe konkrét lehetőségek kerülhessenek!

„Ahogy a virág vágyik a fény után, hajlik a Nap felé, bennünk is megvan a végtelen jószág, szeretet, megértés, igazság, bölcsesség iránti vágy - és az a csodálatos, hogy Istenben mindezeket megtaláljuk.’

(Böjte Csaba: Ablak a Végtelenre)

Ügyelj gondolataidra, mert azok szabják meg szavaid!

Ügyelj szavaidra, mert azok szabják meg tetteid!

Ügyelj tetteidre, mert azok szabják meg szokásaid!

Ügyelj szokásaidra, mert azok szabják meg jellemed!

S ügyelj jellemedre, mert az szabja meg sorsodat!

(Frank Outlawk)

TANMESE

- Mama, feladom. Nem vagyok elég erős ahhoz, hogy tovább harcoljak. Minden rosszra fordult, és ha végre sikerül egy problémát megoldanom, jön egy másik, ami tízszer rosszabb. – mondtam a nagymamámnak elkeseredetten.

Ekkor Ő rám nézett, letörölte a könnyeket az arcomról, majd bevitt a konyhába. Három tálba vizet töltött, majd felrakta a tűzhelyre. Amikor elkezdtek forni, mindegyikbe mást rakott. Az elsőbe sárgarépát, a másodikba tojást, a harmadikba pedig kávébabot tett. Húsz perc múlva a nagymama elzárta a gázt mindegyik edény alatt, majd egyenként kivette tányérra, ami megfőtt bennük.

– Mondd el, mit látsz – kérdezte tőlem.

– Répát, tojást és kávé.

– Fogd meg a répát, törd össze a tojást, majd igyál egy korty kávé.

Nem nagyon értettem, mire megy ki a játék, de belementem, mert érteni akartam.

- Látod, édesem, mindegyiket ugyanaz a csapás érte, mégis teljesen máshogy reagáltak. A répa erős, kemény és könyörtelen. Azonban miután a forró vízből kivettük lágy és gyenge lett. A tojás először törekeny volt, hiszen csak egy vékony héj védi. A forró víz hatására viszont a belseje megkeményedett. A kávé pedig teljesen máshogy reagált. Ahelyett, hogy megváltozott volna, ő változtatta meg a vizet. Te melyik vagy?" – kérdezte. „Amikor csapás ért, hogyan reagáltál? Egy répa vagy, aki erősnek tűnik, de a fájdalom hatására meggyengül és elveszíti az erejét, vagy a tojás, ami alkalmazkodik, de idővel megkeményedik belülről?"

Itt egy kis ideig szünetet tartott. Látni akarta, hogy értem-e amit mond.

"Mi is így változhatunk. Ha valami rossz történik, meggyengülhetünk, elveszítjük a tartásunkat. Vagy kívülről ugyanúgy nézünk ki, de belül megkeményedünk.

Olyan vagy, mint a kávébab? Amikor a víz felforrósodik, szabaddá teszi a kávé. Mindent eláraszt a csodálatos illat, és a víz íze is teljesen megváltozik. Kávé lesz belőle. Ha te olyan vagy, mint a kávé, a legrosszabb helyzetekben ahelyett, hogy feladnád, jobb és erősebb leszel, és te magad változtatod meg a körülményeket magad körül. Legyél kávé, édesem. Mindig próbálj meg a kávé lenni!"

Ekkor végre megértettem, a legboldogabb emberek nem attól boldogok, hogy minden tökéletes körülöttük, hanem attól, hogy próbálják a legjobbat kihozni mindenből, ami az útjukba kerül.

Ne hagyjátok, hogy a rossz dolgok megtörjenek titeket. A próbálkozások segítenek, hogy erőssé váljatok. Próbáljatok meg tanulni belőle, bocsássatok meg, ha tudtok. A szomorúság emberré tesz, a boldogság pedig kedvessé.

Várnai Zseni Szolgálj szívem

Csak kis kitartás! - biztatom magam,
még futni kell, még minden messze van.
Szolgálj, szívem, még egy kicsit nekem,
jaj, meg ne állj az úton hirtelen,
sok a dolgunk még s nem mutathatom,
hogy a harcot már nem bírom nagyon,
és este, ha ágyamba roskadok,
érezem, nagyon, nagyon fáradt vagyok.

Kicsit nehéz volt, jól tudod, szívem,
elkoptunk, de ne sejtse senki sem,
higgyék csak azt: az óra jól ketyeg,
nem irgalmaznak ám az emberek,
csak hajtsd a vért, arcom piros legyen,
frissen induljak minden reggelen,
csak én tudom, ha ágyba roskadok,
estére már milyen fáradt vagyok.

Szemem árkos és ajkam szögletén
a két vonás már mély lett és kemény,
sokat sírtam; eső után a föld
ilyen barázdált, csapzott, elgyötört...
de ha mosolygok, mint ha nap kigyúl,
arcom hegy-völgye lágyan kisimul,
csak este, ha ágyamba roskadok,
érezem megint, nagyon fáradt vagyok.

Csak kis kitartás, - kip-kop... pontosan,
holnap sikerül minden biztosan,
a félúton, szívem, jaj meg ne állj,
kip-kop... tovább is híven kalapálj,
a hegynek föl kicsit nehéz az út,
szív kell hozzá, de aki odajut,
a csillagok közt csillagként ragyog...
csak este, este oly fáradt vagyok.

Sose pihentem, nem volt rá jogom...
Most meg-megállok s felfohászokodom:
- Ó Istenem, kicsit még el ne hagyj!
szegény szívem, te meg szaladj, szaladj...
Csak kis kitartás, még egy hős iram,
fussunk dalolva bátran és vígan...
de este már a dal is csak dadog;
altassatok el engem, csillagok!

Kapcsolódás

"Óh, ha tudnám... hogy megtalálom őt, elmennék szinte az Ő székéig. Elébe terjeszteném ügyemet, számat megtölteném mentő erősségekkel. Hadd tudnám meg, mely szavakkal felelne nékem; hadd érteném meg mit szólna hozzám. Vajon erejének nagy volta szerint perelne-é velem? Nem; csak figyelmezne reám!" / Jób könyve 23,3-6/

Nagyon szeretem Jób könyvének ezt a néhány mondatát. Egy igazi ima. Van benne panasz, van benne kétely, van benne remény, de főleg az egész arról szól, hogy valaki valakivel kapcsolatba akar lépni. Mert az imádságnak ez az igazi lényege. Tele van az életünk földi kapcsolatokkal, emberi eszközökkel. Segédeszközökkel. Állandóan támpontokat keresünk. Az ima egy mennyei támpont. Egy földön túli kapocs.

A legtöbb ember valamiért imádkozik. Azért, hogy... Pedig az ima azért van, mert... egyszerűen kapcsolatba kell lépnem valamivel, Valakivel, aki nem én vagyok, hanem meghalad engem. Az ima egy összefüggés és nem módszer. Szerintem mindenki volt már olyan élethelyzetben, hogy egy emberrel nem találta a hangot. Van, amikor semmilyen szó nem képes átívelni két ember között. Minden csatorna bedugult. Anya és gyereke között, vagy munkatárs és főnök között. Vízszintes irányban nem hatnak a szavak. Már annyira el-koptak, annyira sok mellékértelem tapadt hozzájuk, hogy használhatatlanok. A bennünk szunnyadó hit ilyenkor ezt mondja: szavaidat ne a másikhöz, hanem Istenhez küldd el! Hidd el, hogy ő képes visszahullatni azokat arra, akinek szánod.

Megtanulhatjuk azt, hogy igazából csak térben lehet kommunikálni. Tehát egyszerre felfele és egymás fele. De van olyan helyzet is, amikor csak a felfelé irányuló szál marad meg. Hihetünk abban, hogy az is megtart egy-egy földi kapcsolatot. A Jelenések könyvében olvashatjuk, hogy Isten trónjánál ott van huszonnégy vén, akiknek a kezében füstölő van, és ez a füst a szentek imádsága.

Az ima füst. Nem nagyon látjuk, nem tudjuk pontosan hova tart, egyfajta titokzatosságban küldjük el Istennek, de egészen biztos, hogy ahol füstölnek, ott előbb utóbb mindenki megérez valamit a környezetben. Az ima valami sűrű kapcsolatban-lét, Isten felé irányuló önátadás, ami jó illata a környezetünknek is. Sokszor épp a gondolataink jelentenek nagy akadályt. Mert az ima nem az eszünk által történik. Nyilván a gondolataink is részt vesznek benne, de alapvetően nem az értelmünkből ered az Istennel való kapcsolatlunk. Az imádságot nem lehet ésszel begyakorolni. Megfigyelni lehet. Ahogyan a gyerekek tanulnak: tapasztalják azt, amit a szülők tesznek, és szeretnék utánozni. Nem lehet akadémikus módszerekkel megtanulni az imát. Maga az imatapasztalat tanít imádkozni. Meglátjuk azt a valóságot, amelyben nem a hatékonyság, nem az erő az úr. Így élhetjük át azt, hogy Isten tartja a vállán a világot, és nem mi. Ha imádkozunk, akkor megtanuljuk Vele, térben látni a világot. Nem az én erőlködésem vezet előre, nem én

verem a hidat a másik felé, hanem Isten ad mindent, benne találok meg az élet nyitját. Mi mindig szeretnénk valamit még tenni. Ha hiba van, akkor még jobban tenni, még többet tenni. Az imádság arról szól, hogy **mindenelőtt lenni kell**. Az ő látószögében lenni, és akkor a tetteink a helyükre kerülnek.

Juan Arias: Az én Istenem törékeny

Az én Istenem nem egy kemény,
távolságtartó,
érzéketlen, sztoikus, szenvtelen
isten.

Az én Istenem törékeny.
Az én fajtámból való,
én pedig az övéből.
Ő ember, én pedig szinte Isten.
Hogy megízlelhessem az
istenséget
ő megszerette az én porléteimet.
Az én Istenemet a szeretet tette
törékennyé.

Az én Istenem ismerte az emberi
örömet, a barátságot,
a föld és a földi dolgok örömét.
Az én Istenem éhezett, álmodott és
elfáradt.

Az én Istenem érzékeny volt.
Az én Istenem feldühödött,
szenvedélyes volt,
és szelíd, mint egy kisgyerek.
Az én Istenem rettegett a haláltól.

Az én Istenem anyai mellből
táplálkozott, érezte és magába
szívta a női gyengédséget.
Minden emberit szeretett az én
Istenem: a tárgyakat és az
embereket;
a kenyeret és az asszonyokat;
a jókat és a bűnösöket.
Sosem szerette a fájdalmat, sosem
állt a betegség pártján.
Ezért gyógyította a betegeket.

Az én Istenem szenvedett a
hontalanságtól.
Üldözték és éljeneztek.

Az én Istenem korának gyermeke
volt.

Úgy öltözött, mint mások,
földjei nyelvjárásában beszélt,
kétkezi munkából élt,
prófétákhoz hasonlóan kiáltott.
Az én Istenem gyengéd volt a
gyengékkal és szigorú az
önteltekkel.

Fiatalon halt meg: őszintesége
miatt.

Megölték, mert szemükbe mondta
az igazságot.

Az én Istenem viszont gyűlölet
nélkül halt meg.

Mentegetve halt meg – és nemcsak
megbocsátva.

Az én Istenem törékeny.

Az én Istenem szakított a „fogat
fogért” ősi elvével, a kicsinyes
bosszú törvényével, hogy
bevezesse egy teljesen új szeretet
és hallatlan erő korszakát.

Az én Istenem leköpve, földbe
döngölve, elárulva és magára
hagyva, meg nem értve, mégsem
szűnt meg szeretni.

Ezért az én Istenem győzelmet
aratott a halálon,

s mint egy friss gyümölcs jelent
meg kezében a feltámadás. Ezért
támadunk fel mindnyájan: emberek

és a dolgok.
Sokaknak nehéz az én törékeny Istenem,
az én Istenem, aki sír, az én Istenem, aki nem védekezik.

Nehéz az én Istenem, aki megéli az Istentől való elhagyatottságot.
Az én Istenemnek meg kellett halnia, hogy győzhessen.
Az én Istenem egy rablót és gonosztevőt tett egyháza első kanonizált szentjévé.
Az én fiatal Istenem azért halt meg, mert politikai felforgatónak tartották.
Az én Istenem pap és próféta, aki a történelem összes vallásüldözéseinek első szegényeként szenvedte el a halált.
Nehéz az én Istenem, aki törékeny, aki az élet barátja.
Az én Istenem mindenféle kísértés mardosását elszenvedte,

Az én Istenem vért verítékezett Atyja akaratának elfogadásakor.

Nehéz ez az Isten, ez az én törékeny Istenem azoknak, akik azt hiszik, csak úgy győzhetnek, ha legyőznek másokat; akik azt hiszik, csak úgy védhetik meg magukat, ha megölnek másokat; akik azt hiszik, az üdvösség a mi erőfeszítésünktől függ és nem ajándék; akiknek mindaz, ami emberi: bűnös; akik azt hiszik, hogy a szent sztoikust jelent, Krisztus pedig angyal.
Az én törékeny Istenem nehéz azoknak, akik továbbra is egy olyan istenről álmodoznak, aki nem hasonlít az emberekhez.
(*Tózsér Endre SP fordítása alapján*)

Parancs János: A szegénységről

Sokáig fősvénykedtem,
Mint a höröcsög.
Éléskamráimba hordtam
Az éltető magvakat,
Mindig a télre,
Mindig a hét szűk esztendőre.

Ma már tudom, a tartalék
Romlékonyabb, mint a gomba,
A fölösleg kártékonyabb,
Mint a jégeső, a sáskajárás.
Csak, aki mindenét szétosztja,
Kegyelmet csak az remélhet.

„Nem fogom féltékenyen őrizgetni, se elpazarolni javaimat. Azt mondom majd leginkább magaménak, amit elajándékoztam. Előbb fogok adni, mint kérnének, sőt, a jogos kéréseket megelőzőm. Ha így fogok élni, javaim enyéim lesznek, ha nem, én leszek javaim tulajdona.”

József Attila: Szeretném, ha vadalmafa lennék!

Szeretném, ha vadalmafa lennék!
Terebélyes vadalmafa;
s hogy testemből jóllakhatna
minden éhező kis gyermek
árnyaimmal betakarva.

Szeretném, ha vadalmafa lennék,
mi ha majd egykor kiszárad
és a télapó kiváogat,
lángjaival felszárítná
könnyeit a bús árváknak.

Szeretném, ha vadalmafa lennék
s minden egyes árva gyermek,
ha keserű könnye pereg,
felkeresné s könnyeivel
öntözné meg a tövemmet.

S ha csakugyan vadalmafa lennék,
volna öröm a földön és
sehol semmi bú, szenvedés
s a mosolygó fejeket nem
bántaná az elköltözés.

Károlyi Amy: Szólongatás

Harmatcseppé válik szájadon a szó.
Azt mondod: fa –
és erdőstül állnak elibém a fák.
Azt mondod: kő –
nem aszfalt s nem beton,
de szikla szúr a víz alatt.
Azt mondod: rét –
és sötét papuccsal lépked az éj a fűszálak hegyén.
Azt mondod: tó –
és lassú buborékkal
gyöngyök és gyűrűk szállnak fel a mélyből.
Azt mondod: szép –
és tulipánt hajt a hajnal
s kötényünk megtelik kankalinnal.
Azt mondod: én –
és sápadt tűzben égsz,
mint nyári délben gyújtott gyertyaszál.
Azt mondod: nyár –
és gyíkok lihegnek forró köveken,
kisül a földből a virág-gyökér.
És illattal púpozva a Tejúton ballag
egy júliusi szénásszekér.
Azt mondod: ősz –
és áfonyával telik meg harminc szőlőskosár.
S mikor már majdnem minden elfogyott:
piros pecsét van a szájad helyén,
mikor a nevemet lassan olvasztgatod.

Urbanizáció

Pici gyíkocska szökött be egy család városi lakásába. A kanapéra szépen süttött a nap, gyíkocska ott napozott, mikor meglátták. 2 napig tartott közös küzdelmük az életükért. Gyíkocska tudatlan volt. Nem tudott menekülni, bútorok alól kukucskált ki, komoly félelmet keltve a háziasszonyban. Én a gyíkot sajnáltam, rokonom meg rám haragudott, hogy miért nem őiránta érzek részvétet. Tudom, én ugyanúgy „féltem” volna, hogy hátha éjszaka az ágyam kényelmét is meg akarná osztani. Brrrr! Szerencsére én csak telefonszólás alapján éreztem velük együtt.

Nem tudom, ki mit tett volna, ők üldözőbe vették a kis csecsemő jószágot, s az végül étlen-szomjan-riadalomban töltött 2 nap után a személtápolon végezte. Egy családot tartott izgalomban a kis jószág. Nem tudom, ugyanez hogy zajlott volna a régi természetes életforma keretei között.

Egy másik esetben egy denevér jutott be a faház emeletére egy családban, szülők-gyerekek nagy kétségbeesésére. S a férj számára nem volt más kiút, mint a küzdelem. „

Te vagy a férfi!” felkiáltás után, bármilyen nehéz volt, meg kellett vívnia a szegény madárral, aki sehogy nem vette igénybe a felkínált menekülési útvonalakat. Sajnos, ő is áldozatul esett a szó szerint kétségbeesett üldözésnek.

Mennyire eltávolodtunk a természettől – én magam is! Filmek, regények alapján „szeretem” őket, bámulom a szépségüket, de közelségüket én sem kívánom.

Ismerek olyan személyt, aki bátran megfog – ha sikerül - bármilyen állatot.

© Zoltán Márton - MMS - www.mms.hu

És Te mit teszel ilyen helyzetben?

Reményik Sándor: Reinkarnáció

Ha adsz nekem részt a feltámadásban
Ó add Uram, támadjak fel virágban,
Harangvirágban örvények felett,
Himbálják viharok a kelyhemet,
Vagy örökkévaló csend simogasson,
Csengjek misére sziklatemplomokban,
Bazalt-tornyokon hajnali misére,
És ne kérdezzem: mért élek, mi végre,
Hadd hervadjak egy kicsit boldogabban,
Hadd lássam kissé szebbnek az eget,
Figyeljek jobban mélységek szavára,
A csengettyűmmel dícsérjem neved:
Harang a harangozót, Istenem.

Kányádi Sándor: Az elveszett követ

Hogy s hogy nem, de egyszer,
Kolozsvárra jövet,
elveszett az úton,
el a török követ.

Pedig egyenest az
isztambuli öreg
szultántól jött volna,
ha megjön a követ.
Fényes kísérettel,
ahogyan csak jöhet
Konstantinápolyból
egy szultáni követ.
Födte a lovát is
selyembrokát-szövet
bíborban, bársonyban
lovagolt a követ.
Turbánjára forgót,
derekára övet
a fényes szultántól
kapott volt a követ.

Csillogtatta a nap
a sok drágakövet:
éjszaka sem veszhet
el egy ilyen követ!
S mégis, amint mondják,
Enyed táján jövet,
kámforra változott,
odalett a követ.

Telt és múlt az idő,
s a szultánnak szöveget
ütött a fejébe:
hová lett a követ?
Se híre, se hamva,
kerékbe is töret
mindenkit, ha elé
nem kerül a követ.

– Halál fia, aki
parancsot nem követ,
reggelre meglegyen
az elveszett követ! –
Agák, bégek, basák,
ki csak számba jöhet,

indultak keresni,
hol lehet a követ.

Jöttek dérrrel-dúrral,
s Enyed táján jövet,
kámforra változtak
akárcsak a követ.
Dühbe jött a szultán.
– Biztosan egy követ
fújnak a piszkosak
s a hóhányó követ.
Együtt szedik ezek
a tejről a fölet,
de jaj nektek, agák,
bégek, basák s követ! –
Azzal lóra pattant
s jött, ahogyan jöhet,
maga a nagy szultán
s nem holmi kis követ.
Pompáját leírni
fölösleges szöveg,
koldusnak látszana
mellette a követ.

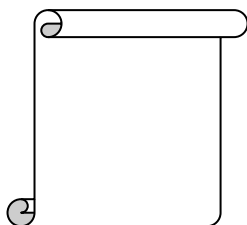
Jött hát, s mit ad Allah!
Enyed táján jövet,
eltűnt a szultán is,
akárcsak a követ.
S így a mai napig
nem tudjuk, az öreg
szultántól mi hírrel
jött volna a követ.
Hódolatot kívánt,
vagy csak aranyövet,
ónkupát szegődni
jött volna a követ?
Hódoltatni ide
ugyan jönni jöhet,
de amit kap aztán,
viheti a követ.

Vihetné, de hol van?
Enyed táján jövet,
el mégsem párolgott,
kámforként a követ!

Gördítsük le hát a
titokról a követ:
vénséges vén pince
mélyén ül a követ.
Az történt ugyanis,
Enyedre bėjövet,
szörnyen megszomjazott,
s vizet kért a követ.
– De vízzel Enyeden,
ó, nagyságos követ,
akkor se kínáljuk,
ha kerébe töret! –
Kortyolt egyet-kettőt,
de minthogyha tüzet,
lett a bortól egyre
szomjasabb a követ.
Lement a pincébe,

– elég is a szöveg! –
még most is ott iszik
az elveszett követ.
Agák, bégek, basák,
Enyed táján jövet,
jutottak a nyomon
ahová a követ.
Ott van a szultán is
azt fújja az öreg:
– Tudtam én, hogy egyszer
megkerül a követ.

Én is majd folytatom
egy-rímű versömet,
mikor Kolozsvárra
érkezik a követ.

Orrvérzésig...

Hetek óta időnként elered az orrom vére. Soha nem volt ilyen problémám. A Rendelőben a gégész szerint semmi komoly, a nagy melegben kiszáradt a nyálkahártya. Kenegessem medvehájjal... Derültünk rajta, kenegettem szorgalmasan, de 1 hét múlva újra, aztán 2 hét múlva ismét. De ennek már a fele sem volt vicces, úgy folyt a vérem, mint csapból a víz. Ami eddig segített, most nem. Elengedni sem tudtam, ... és itt kezdődött a szép történet. Hívtam a 112-t. Végtelenül kedves hölgy, várjak, de le ne tegyem!... Megtudtam, hova menjünk. Küldött volna mentőt, de a családom segített. Bevittek a kórházba, kísértek. Ott folytatódott a siker-történet. Abban a percben kezelésbe vettek. Fiatal, bájos kis kolléganő nagy szakértelemmel, ügyesen és hamar megvizsgált. Bámultam, milyen diagnosztikus lehetőségek vannak, persze, én az 50 évvel előbbi állapotokat ismertem. Elektrokoaguláció pillanatok alatt megállította a vérzést. Azóta nincs vele problémám.

Ez a sokat szidott Jahn Ferenc kórház gégészeten történt vasárnapi ügyeleti műszakban. Orvos, nővér kedvesen, megnyugtatóan viselkedett. A kapuban a portás kifelé jövet érdeklődött, rendben van-e minden.

Évekkel ezelőtt már írtam erről a kórházról, akkor is jó tapasztalataim voltak. Mivel én is egészségügyben dolgoztam, és tudom, mennyi erőbedobás kellett ahhoz, hogy ellássuk a betegeket, nagyon bánt, amikor hallom a szlogent: „persze, a jó magyar egészségügy!”

Igen, megint jól vizsgázott, pedig ma sem könnyebb nekik, ma is „orrvérzésig” dolgoznak, hogy segíthessenek!

Fehér Klára: A zöld kosztümös nő - ÖNGÓL

Ezt a történetet egy csinos, ifjú nőtől hallottam. Szóval szóra így:

- Nem is tudjátok elképzelni, hová vezethet az okatlan féltékenykedés.

A férj hazament a hivatalából. Jóformán még be se lépett az előszobába, amikor a felesége nekiment: "Ki volt az az elegáns nő, akivel a Petőfi Sándor utcában sétáltál?"

A férfi fogásra akasztotta kalapját, aktatáskájából elővette a délutáni újságot, keresztültornáztatta magát a frissen súrolt padlóra terített újságpapíron, és nyugodtan válaszolta: "Drágám, te vagy tréfálsz, vagy lázas vagy. Ötig kuliztam, mint egy ló, aztán egyenesen hazasiettem. Nem sétáltam semmiféle nővel."

"Még letagadod? Szemérmetlenül? A szemembe? És keresztüllépsz rajtam? És legázolod a tiszta parkettet, amibe majd beleszakadtam? Ezt érdelem tizenöt évi hűséges házasság után? Most már követelem, igenis mondd meg azonnal, ki volt az a nő, akivel a..."

"Drágám, ismétlem, semmiféle nővel... hagyj, szeretném elolvasni a totóeredményeket."

"Totóeredményeket? Amikor én belehalok a kétségbeesésbe... ki volt?"

"Senki se volt."

"Szóval a Kovácsné vak."

"Miféle Kovácsné?"

"Az első emelet hatból. Aki látott. Aki szövetet vásárolt a fiának a Petőfi Sándor utcai leértékelt boltban. Ő látott. A posta előtt sétáltál egy csinos, magas nővel. Zöld kosztüm volt rajta."

"Zöld kosztüm... ó, istenem... hát persze!... - kiáltott fel a férj, és nagyot sóhajtott. - Te kis csacsi, hát az a Terike volt, a levelezésből. Én még be-szaladtam a főpostára, mert mondtad, hogy vegyek légipostapapírt, hogy írassunk a kedves nagynénikédnek Montrealba, és akkor a Terike mondta, hogy ő is a főpostára megy, reméli, nem kell sokat várnia, mert ajánlott levelet akar feladni. Mire én azt mondtam, kedves kolléga, én szívesen feladom a levelét. Ennyi volt."

"Mondd, te egészen hülyének nézel engem?"

"De édes angyalom..."

"Ne mondd, hogy édes angyalom... mondd, hogy megcsaltál, mondd, hogy nem szeretsz, te bitang, te, két hete ígéred, hogy hozol egy légiposta-levelpapírt, és pont most jutott eszedbe, a zöld kosztümös nőről jutott eszedbe."

"Ha nem hozok levelpapírt, az a baj, ha hozok, az a baj."

"Az a baj, hogy az életemet, a fiatalágomat..."

"De az ég szerelméért, ne visítozz így, hát ide nézz, itt az ajánlott levél vevénye."

"Én nem értek semmiféle vevényhez, mióta ismered azt a nőt? Hol szoktatok találkozni, valld be, mert én..."

Szegény férj végleg lemondott arról, hogy még ma megtudja a totóeredményeket. Becézgetésre fogta, és esküdözésekkel és csókokkal és

számos ajándékkal elérte azt, hogy felesége úgy-ahogy lecsillapodott, és néhány Antineuralgica bevétele után közepes fejfájással nyugovóra tértek.

Másnap a férj beérkezett a hivatalba, kiterítette maga elé elintézendő aktáinak tömegét, benyúlt az irattárcájába, és éppen szólítani akarta a hivatalsegédet, hogy legyen szíves, vigye át ezt a vevényt a levelezésbe a Terikének, amikor mást gondolt. Azt mondta a felesége, hogy csinos, elegáns nővel látták? Hiszen ő valójában még szemügyre se vette azt a Terikét. Átment tehát ő maga, átnyújtotta a feladóvevényt. És mert a levelezési osztályon kivételesen akkor éppen feketekávéét főztek, Terike hálából ott marasztalta őt is egy feketére. És mert a levelezési osztályon kivételesen és véletlenül éppen csomagból jött mézeskalácsot árult valaki, hát megkínálták mézeskaláccsal is. És kisült, hogy Terike valóban csinos, valóban elegáns és azonkívül okos és mulatságos és kellemes és fiatal és...

- A válópert négy hónap múlva mondták ki. Két hónappal később volt az esküvő. Egyébként a kis zöld kosztümöm azóta is megvan. Most már hatéves szegényke, de nagyon jó szövet. Lehet, hogy átalakíttatom... most olyan rövid, egyenes hátú kabát a divat. De az is lehet, hogy mégse alakíttatok rajta. Őszintén szólva egy kicsit babonás vagyok...

Fehér Klára: A világ legnyugodtabb férje

Elromlott a hűtőszekrényünk. Mikor romolhat el egy hűtőszekrény? Kánikulában.

A jégkocka elolvadt benne, a főzelék megerjedt, a felvágott megzöldült. A hűtőszekrény oldala felforrósodott. Pedig a motor tovább járt, kellemes, duruzsoló hangot hallatott.

- Csak a szervizbe ne küldd - mondta barátnőm. - A szállítás oda-vissza százasokba kerül, a jó alkatrészt rosszra cserélik benne, hónapokig tart, amíg vizontlátod, ha vizontlátod. Ámde van nekem egy villanyszerelő ismerősöm, majd megnézi.

Jött az ismerős, meg is nézte. Azt mondta, rendben van, át fogja tekercselni a motort.

- És akkor hűteni fog? - kérdeztem aggódva.

- Azt nem tudom - felelte feltűnően tisztességesen -, de én csak a motor-tekercseléshez értem. De ha önnek ez nem felel meg, tessék kihívni egy maszek hűtőgépszereelőt.

Újsághirdetés alapján felhívtam egy derék magánszektorbelit. Megígérte, hogy másnap eljön. Öt napig otthon rostokoltam, a hatodik napon úgy éreztem, hogy nem tölthetek több időt egy hűtőszekrényrel, mint amennyi idő alatt a világot meg lehetett teremteni, és ezért felhívtam egy másik maszekot. Ez már egy modern ember volt, és úgy intézte a dolgot, ahogy hajóorvosok rádióutasítással veszik ki a matrózok vakbelét a viharos tengeren.

- Kapcsolja be a hűtőszekrényt - mondta a telefonba. - Zúg? - Zúg. - Hűt? - Melegszik. - Hol? - Az oldalán. - Akkor le kell fűrészelni a motort, és fel kell tölteni az ammóniákat. Kilencszáz forint, holnap jövök.

- Ez nem is ammóniákos, ne hagyja a motort lefűrészelni, hanem adja el a hűtőszekrényt, és az érte kapott pénz plusz a megspórolt javítási díj majdnem elég lesz egy új hetvenliteresre, legfeljebb egy ezrest hozzádobnak - mondta a házmesterné. - A keresztlányom úgylis szeretne jutányosan egy hűtőszekrényt.

A hőmérő harminckét fokot mutatott árnyékban, negyvenötöt a lakásban. A rádió bement, hogy hazánk ma Európa legmelegebb pontja. (Ezt megszokhattuk, mi mindig valamiben legek vagyunk.) Vacsorára sajtot ettünk, mert már negyedik hete minden este sajtot eszünk. Azt sem forralni, sem hűteni nem kell. Mire lefeküdtünk, már rettenetesen utáltam az egész modern technikát, a lézersugarat, a pilóta nélküli repülőgépet és legfőképpen a hűtőszekrényünket.

Álmatlan forgolódásom közben egyszerre csak fény cikázott át agyamon. Olvastam én egy cikket. Egész komolyan, pár héttel ezelőtt olvastam egy cikket, valamelyik lapunk tudományos rovatában. A hűtőszekrényről. Hogy azt mondja, sose állítsuk a hűtőszekrényt túl közel a falhoz, mert ha a háta mögött nincs legalább tíz centiméter szabad tér, a levegő nem tud cirkulálni, és akkor... Heuréka! Rohantam a konyhába, és a hűtőszekrény egészen a falnál volt. Takarítás közben valahogy hátrább löktük, én nem tudom, mi volt, de nem volt hely mögötte. Semennyi.

Gyorsan előbbre húztam, bekapcsoltam, leültem vele szemben, és vártam. A motor halkán, kellemesen duruzsolt, az órára néztem és vártam. Éjfél volt, azután éjjel egy óra, azután hajnali három, a fejem előre-előrecsuklott, el-elaludtam, felriadtam, és vártam türelmesen. És végre! Hajnali öt órakor, amikor kinyitottam a hűtőszekrény ajtaját, friss, hideg levegő csapott meg, és a betöltött víz helyén jégkockák csillogtak.

Óvatosan visszalopakodtam a szobába, de férjem felriadt.

- Hol jártál? - nézett rám csodálkozva.

- Képzeld - válaszoltam boldogan -, kerestem kilencszáz forintot!

- Mikor?

- Most.

- Így? Hálóingben?

- Így.

- Ügyes vagy.

És nyugodtan aludt tovább.

A pszichológus szemével

Azt mondd, egyre több szörnyűséget látunk a televízióban?

Azt mondom: **Igen.**

Azt mondd, egyre több borzalmat hallunk a rádióban?

Azt mondom: **Meglehet.**

Azt mondd, egyre rosszabb lesz a világ?

Azt mondom: **NEEEEM!**

A következő 3 hírt bulvársajtóból, bulvárműsorból, és a TV-híradóból "gyűjtöttem".

1. Valamelyik északi országban egy jávorszarvas betévedt egy lakóparkba és beleesett egy medencébe. Az ott lakók leengedték a vizet, és egy lépcsőt fabrikáltak neki, hogy ki tudjon jönni. A megszeppent négy lábú sokáig ezután sem akart előjönni, ezért a lakók kicsit ráijesztettek, majd gondoskodtak róla, hogy útvágja az erdő felé vegye, ahol már várták a társai...

2. Valamelyik autópályánk mellett húzódik egy olyan útvonal, amely mentén a pöttyös gótéak téli lakhelyükre vándorolnak. Állatvédők és önkéntesek védőfóliát húztak az autópálya mentén, és egyenként fogták be a pár centis hullóket, hogy a biztos haláltól mentse meg őket, és vigyék biztonságos helyre az egyébként is védett állatokat.

3. Egy apró vasi településen, Pósfán egy egész falu fogott össze egy fiatalember miatt. Csóka Tamás negyven éves, de egy rosszul sikerült fejesugrás következtében 16 éve kerekesszékekben éli életét. A falu egy emberként mozdult meg, hogy segítsenek rajta. Az egész falu lépcsőit az összes közintézmény előtt rámpákra cserélték, a kerekesszékekkel elérhetetlen helyeket elérhetővé tették, a járdát egy szintbe hozták az úttesttel, még a kocsmához is építettek egy mobil rámpát. Ezekon túl még az élelmiszerboltot is átalakították, hogy kerekesszékekkel is körül tudjon járni barátjuk, és így egyedül is tudjon vásárolni.

Csóka Tamás, akinek eddig egy-egy padka, vagy lépcsőfok áthatolhatatlan akadályt jelentett, ma már egyedül is elboldogul a faluban.

Azt mondd, ezek csak ritka kivételek?

Azt mondom: **Meglehet... mert ezek a hétköznapi csodák kevésbé adhatók el, mint a katasztrófák..., de ha valóban meg akarod látni a jót, akkor van rá lehetőség... És megtenni is!!!! (K. Zsolt pszichológus)**

Nagy igazságok

Ne a lombkoronát minősítsük, hanem a gyökérzetet!

Az élet szakadatlan küzdelem. Délelőtt az éhséggel, délután az álmoossággal.

A nőknek csakis a belső értékek számítanak. Pl. klíma, bőrülés, világított piperetükör, dönthető ülés stb.

A halász azért megy ki a tóra, hogy halat fogjon, a horgász meg azért, hogy ne legyen otthon.

A hisztéria alattomos betegség! A nő kapja meg, és a férfi hal bele!

A nyúl egy igazi jellem. Ott ül a fűben, de akkor sem szívja!

Az áram alatt lévő alkatrész ugyanúgy néz ki, mint amelyik nincs áram alatt. Csak más a fogása...

- Miért jobb az Alzheimer kór a Parkinson kórnál?
- Inkább felejtsem el kifizetni a sörömet, mint hogy kilötyögtessem.

Párbeszéd

Ingerült vita a buszon:

- Magának sose lesz annyi esze, mint nekem.
- Remélem is.

Meggondolandó

- Hallja, kislány, miért szaladt át a pirosban?
- Mi köze ehhez, maga százéves vénység?
- Mit gondol, hogyan maradhattam meg száz évig? Hogy nem futottam át tilosban.

Ez van

- Örömmel utazol?
- Nem. A feleségemmel.

Egyenjogúság

Nyilatkozatot szeretnék kérni öntől, kedves főmérnöknő, hogy el tudja-e képzelni a női egyenjogúságot?

- Ó, igen, hogyne. Egyenjogú akkor leszek, ha este nyolckor, amikor a férjemmel együtt ugyanarról az értekezletről egyszerre jövünk haza, egyszerre lépünk be a lakásunk ajtaján, és én az előszobában hozzá fordulok, és azt kérdem: "Ferikém, mi lesz ma vacsorára?"

VICCOLDAL

Két öregember beszélget az öregedésről.

- A legrosszabb a feleségeinknek, sosem hajlandók beismerni, hogy öregszenek, hanem mindenféle módon megpróbálják eltitkolni a bajaikat.

- De még mennyire. Teljesen igazad van.

- Kitaláltam egy jó trükköt, amivel játékosan ráébreszthetjük őket a fogyatékoságaikra. Ha tudni akarod, hogy a nejed kezd-e megsüketülni, állj 10 méterre tőle és kérdezz valamit. Ha azt látod, hogy nem válaszol, kérdezd 5 méterrel közelebből. Majd 2 méterről, végül 1 méterről. Ha ekkor sem válaszol, kénytelen lesz beismerni, hogy nagyot hall.

A másik öreg jónak találja az ötletet, és amikor hazaér, 10 méterre a feleségétől emelt hangon így szól hozzá:

- Drágám, mi van vacsorára?

Nincs válasz. Közelebb megy 5 méterrel, és újból megkérdezi:

- Drágám, mi van vacsorára?

Nem kap választ, ezért 2 méterről megismétli a kérdést:

- Édesem, mit eszünk vacsorára?

Semmi reakció. Odalép hozzá, és 1 méterről kérdezi:

- Életem, mit eszünk vacsorára?

Mire az asszony dühösen:

- Csirkét sült krumplival, te süket vénember, már háromszor mondtam!

Soha többet nem veszek feleségül kézilabdás nőt. Bármit vág hozzám, eltalál.

A halál kopogtat a székely ajtaján. Kijön a székely.

- Székely, az életedért jöttem!

A székely beszól a szobába:

- Életem, téged keresnek!

Egy szőke és egy barna lány együtt autóznak. Az egyik kereszteződésnél hallják, hogy sípol a közlekedési lámpa. Megkérdezi a szőke:

- Hát ennek a lámpának meg miért van ilyen hangja?

- Azért, hogy a vakok is tudják, hogy mikor vált pirosról zöldre.

- Miért kell egy vak embernek kocsit vezetni?

Egy nyugdíjas ember mondja a 80 éves barátjának:

-Szóval megnősülsz?

- Igen.

- Ismerem a hölgyet?

- Nem.

- Ez a hölgy, csinos?

- Nem nagyon.

- Jól főz?
- Nem igazán.
- Sok pénze van?"
- Nem. Olyan szegény, mint a templom egere.
- Akkor miért akarod elvenni feleségül?
- Mert neki még van érvényes jogosítványa..

Beálltam egy zsúfolt parkolóba és leengedtem az ablakot, hogy a hátsó ülésen nyújtózkodó kutyusom kapjon elég levegőt. Nem akartam, hogy utánam induljon, megálltam hát a járdán és visszamutatva rá, határozottan azt mondtam:

- Ott maradsz! Érted?? Maradsz! Ma radsz!!

Egy közeli autó vezetője csodálkozva végigmért, majd megszólalt:

- Csak be kell húznia a kéziféket!

Egy fiatalember lázasan tanulja a szóbeli érettségi tételeket.

Egy nappal az érettségi vizsga előtt riadtan konstatálja, hogy a történelem tételekre nem maradt ideje.

"Mentsük, ami menthető!"- alapon EGY tételt azért megtanul, mégpedig a 13-as számút, ettől rögtön elmúlt a félelme.

Másnap, amikor a 8-as számú történelem tételt húzta, egy hirtelen mozdulattal visszadugta a többi közé.

- Na-na fiatalember, mit művel? Hányas tételt húzta?

- A 13-ast, de szörnyen babonás vagyok, ezért ijedtemben visszadobtam.

- Ilyen nincs!!! Tessék, mondja csak el a 13-as tételt!

A fiatalember jelesre vizsgázott.

Ma hajnali négykor becsengetett hozzánk a szomszéd. Hajnali négy órakor!! Úgy meglepődtem, hogy majdnem kiesett a kezemből az ütvefűró.

Az embert azért áldotta meg Isten képzelőerővel, hogy lássa, milyen lehetne, és azért áldotta meg humorérzéssel, hogy el tudja viselni, amilyen.

Az orvostudomány abból áll, hogy szórakoztatják a beteget, mialatt a természet meggyógyítja.

Az opera az, amikor egy fickót hátba szúrnak, és az nem vérzik, hanem énekel.

A kislányomnak, egy régi kulcsot adtam játszani.

- És hol az ajtó, amit nyitni lehet vele? - kérdezte.

Azt feleltem, hogy fogalmam sincs.

Ő csodálkozva végigmért, és megjegyezte:

- A kulcsot szokták elveszíteni, nem az ajtót.